

Morten Lange: Jeg skal over for statsministeren endnu en gang nævne, at hverken en Nordsøkonvention om forurening eller en Østersøkonvention om forurening kan betragtes som noget særligt fællesmarkedstilknyttet problem.

Og så til det vigtige: jeg spurgte, og andre har spurgt før mig: kan vi, inden der bliver truffet officiel beslutning om art og form for en folkeafstemning vedrørende tilslutning til De europæiske Fællesskaber, forvente at få et mere udtømmende juridisk materiale forelagt end den sparsomme indstilling, vi har fra en enkelt sagkyndig?

Ministeren for udenrigsøkonomi, europæiske handelsanliggender samt nordiske anliggender (Ivar Nørgaard): Jeg er ikke sikker på, at hr. Aksel Larsen ønsker at blive overbevist i sagen om vores fordelingspolitik, men jeg vil alligevel forsøge én gang til.

Hr. Aksel Larsen synes ikke, at jeg har gjort nok for at sikre, at man i fællesmarkedet helt klart kender det danske standpunkt til den fremtidige politik på dette område. Der er ikke tale om, at nogen har truffet beslutninger om den fremtidige politik på dette område, der er tale om, at der skal træffes beslutninger på dette område. Vi har fremsat betragtninger om det. Hr. Aksel Larsen kalder min udtalelse i Bruxelles for valen og vattet. Jeg vil gerne endnu en gang prøve at overbevise hr. Aksel Larsen om, at jeg har gjort det så stærkt og præcist, som jeg mener nogen ville kunne gøre det, idet jeg nu vil gentage citatet af mig selv som svar på Moros tale. Jeg siger:

„Jeg vil gerne understrege, at jeg på dette punkt i forhandlingerne finder det rimeligt både over for den danske befolkning, som står over for en beslutning om et spørgsmål af væsentlig betydning for dens fremtid og over for Fællesskaberne, at vi fremsætter vores generelle synspunkter om, hvorledes Fællesskaberne bør udvikle sig inden for de rammer, der er givet af traktaterne, erklæringerne og de resolutioner, som det nuværende Fællesskab har vedtaget. Det vigtigste punkt vedrørende den økonomiske politik, som jeg ønskede at klargøre, var, at spørgsmålet om den indkomstudjævnenende politiks udformning, eller med andre ord hvorledes man opnår en mere ligelig social ba-

lance, er og skal forblive under nationalt ansvar.“

Jeg siger herudover:

„Dette spørgsmål er vigtigt for min regering, og jeg går ud fra på grundlag af de udvekslede erfaringer,“

— altså efter at Moro har talt —

„at alle regeringer, der er til stede her,“

— dvs. alle 6 udenrigsministre —

„er enige i denne forståelse.“

Så må det dog være klart, at hvis de er uenige i denne forståelse, vil de lade mig det meddele enten på stedet eller senere, hvad ingen af dem har gjort. Vi har tværtimod på de rundrejser, som statsministeren og jeg har deltaget i, fået bekræftet, at de regeringer, vi har besøgt, er enige med os i denne fortolkning. Mere garanti kan man ikke uden ond vilje få for, at vi har sikret, at det er det danske synspunkt, og at det accepteres som det danske synspunkt.

Statsministeren svarede hr. Skovmand på de fleste af de spørgsmål, han stillede, dog blev der tilbage spørgsmålet om de tyrkiske arbejdere, og dér vil jeg gerne give den oplysning, at efter de forhandlinger, der er foregået imellem Tyrkiet og fællesmarkedet, er det meningen, at Tyrkiet fra 1984 til 1994 skal have en stigende kvotering af tyrkiske arbejdere, som kan få adgang til EF's arbejdsmarked. Forhåbentlig bliver det inden den tid muligt for de tyrkiske arbejdere at blive fuldt ud ligestillet med EF-arbejderne i social henseende, hvad de ikke er i øjeblikket.

Vedrørende u-landspolitikken kan det måske bidrage til oplysning af problemets størrelse, når man omtaler fællesmarkedets u-landspolitik og dens indhold, at selve den bistand, som ydes via fællesmarkedet udgør kun 7 pct. af den samlede bistand, fællesmarkedets landene yder til u-landene; det er altså fortsat langt overvejende de enkelte landes egen u-landspolitik, der tæller.

Hr. Per Dich kom op på talerstolen og gav udtryk for den filosofiske tanke, at tavshed også var et svar, men han kunne dog ikke tro, at jeg skulle ønske at fortie hans spørgsmål. Det er en lidt ejendommelig bemærkning, da jeg, umiddelbart efter at jeg forlod talerstolen, gik ned til hr. Per Dich og undskyldte, at jeg ikke besvarede hans spørgsmål, og sagde, at jeg, uanset om han kom op på talerstolen igen, ville besvare